

Arrest

**nr. 89 613 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadjiekse origine, verklaart in 1995 te zijn en afkomstig te zijn uit Kaboel. en Sinds een maand voor het Afghaanse Nieuwjaar in 2011 kreeg uw vader vreemde telefoons. Later vernam u van uw moeder dat het leven van uw familie in gevaar was maar meer kwam u niet over die vreemde telefoontjes te weten. Op Nauruz vertrokken u en uw familie in twee auto's op een daguitstap naar Paghman. Bij het terugkeren werd de auto van uw vader beschoten. De chauffeur van de wagen waarin u en uw neef [F.] zaten maakte rechtsomkeer en vluchtte weg. Later botste hij tegen een boom en vluchtten jullie uit de wagen waar de chauffeur bewusteloos in lag. U ging naar een politiestation in de buurt waar u melding maakte van het incident. Zij zochten vruchteloos naar de twee wagens en zetten u nadien thuis af. U wachtte nog twee dagen af en toen niets van uw ouders

werd vernomen besloot de nonkel van uw neef [F.] dat het voor jullie niet meer veilig was in Afghanistan en dat jullie moesten vluchten.

U verliet Afghanistan in het voorjaar van 2011 en reisde naar België waar u op 17 mei 2011 aankwam en op 18 mei 2011 een asielverzoek indiende.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst wegens niet verder vermelde problemen die uw vader had in Afghanistan. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan de redenen van uw vlucht uit Afghanistan.

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan blijken immers dermate weinig doorleefd en gedetailleerd dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U bracht wat betreft deze feiten overigens evenmin enig objectief bewijsstuk aan dat deze feiten zou kunnen aantonen. Terwijl u aangaf dat u in verband met de door u aangehaalde feiten contact had met de politiediensten.

Vooreerst blijken uw verklaringen over de gevolgen die de eerste bedreigingen aan het adres van uw familie hadden op uw gezin weinig doorleefd. Ondanks het feit dat jullie leven in gevaar zou zijn geweest veranderde er volgens u niets in het huishouden van alle dag. Gevraagd naar de sfeer in huis, en eventuele maatregelen die werden getroffen antwoordt u over uw vader dat hij een beetje anders deed, maar toch ook heel normaal omdat hij niets wilde laten zien aan jullie (CGVS, p. 9). Afgezien van het groot risico dat uw familie zou lopen vertrokken jullie naar eigens zeggen toch op uitstap met de gehele familie naar Paghman. De sfeer op de trip was zeer goed zegt u (CGVS, p. 10). Gevraagd naar of uw ouders dan niet bang waren dat er iets zou gebeuren antwoordt u van niet (CGSV, p. 10). De vaststelling dat u op geen enkele wijze de invloed van de bedreigingen het leven van uw familie kan omschrijven doet twifelen aan uw bewering dat u met een dergelijke situatie werd geconfronteerd.

Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot uw verklaringen over het incident dat de directe aanleiding vormde tot uw vlucht. U weet wat dit betreft immers op geen enkele vraag een duidelijk, concreet antwoord te geven. Gevraagd naar de plaats van het schietincident weet u niet of de auto zich op een baan bevond of niet. U zegt daarover "ik weet het niet ik heb er niet op gelet." (CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd verandert u van mening en zegt u dan weer: "ja het was een baan, geen asfalt maar wel een autobaan" (CGVS, p. 11). Ook kunt u geen precieze informatie geven over hoe druk het op de baan was. U zegt dat het niet zo druk was op de baan (CGVS, p. 11) maar u blijft vaag wanneer gevraagd naar meer informatie. U zegt daarover dat u de wagens niet hebt geteld (CGVS, p. 11) en dat er "absoluut niet veel" wagens passeerden (CGVS, p. 11). Wanneer gevraagd naar het tijdstip van het schietincident geeft u ook aan dat u het niet weet (CGVS, p. 11). Pas als het u een tweede keer wordt gevraagd antwoordt u met de zin: "het begon donker te worden" (CGVS, p.11), een uitdrukking die u telkens gebruikt wanneer u gevraagd wordt naar het tijdstip in het schetsen van de gebeurtenissen, die zo een tweeën een half uur in beslag namen (CGVS, p. 12). Over het schietincident zelf weet u ook niets te vertellen. Gevraagd naar de afstand tussen uw wagen en de wagen van uw ouders op het moment van het incident kunt u niet antwoorden (CGVS, p. 11). U schetst wel wat de positie van de wagens was bij het schietincident (CGVS, annex 1) maar u kunt zich niet herinneren wat u zag toen de wagen voorbijreed langs u (CGVS, p. 11). Gevraagd of u de wagen waar de aanvallers inzaten (CGVS, p. 12) hebt gezien, antwoordt u dan weer van niet, in tegenstelling tot wat blijkt uit de schets die u maakte van het voorval. Kortom, u weet, na tientallen vragen te zijn gesteld, op geen enkele manier aannemelijk te maken dat u dit incident meemaakte. U kunt namelijk op geen enkele vraag die u daarrond werd gesteld een duidelijk antwoord geven. Verwacht wordt niet van u dat u op elke vraag heldere en eenduidige antwoorden weet te bieden, maar het is uitzonderlijk merkwaardig, zelfs gezien uw jonge leeftijd op het moment van de feiten, dat u helemaal niets concreets en precies over het incident weet te vertellen. Ook over wat er na het schietincident gebeurde kunt u niets zeggen. Toen uw chauffeur wegvluchtte van de plek waar de wagen van uw ouders werd beschoten weet u niet hoe lang hij reed vooraleer hij botste. Eerst zegt u erover: "het was heel ver weg" (CGVS, p. 12). Nogmaals ernaar gevraagd zegt u dat u niet weet hoe lang hij reed maar dat hij direct een andere weg had genomen (CGVS, p. 12). Uiteindelijk plakt u er wel een tijdstip op maar zegt u getallen van 5 tot 25 minuten (CGVS, p. 12). Ook over de zoektocht van de politie naar de plaatsen waar de gebeurtenissen zich voordeden weet u niet te vertellen hoe lang de zoektocht duurde (CGVS, p. 14). U kunt evenmin de naam geven van de politieagent die naar uw verhaal luisterde (CGVS, p.14) zoals u ook de naam niet weet van de politieagent die u naar huis bracht (CGVS, p. 15). Verder weet u noch de naam van het dorp of de stad waar u dit politiebureau bent binnengestapt (CGVS, p. 13).

Dat u een aantal zaken niet zou weten over de gebeurtenissen die aanleiding waren tot uw vlucht is aannemelijk, maar dat u in die mate weinig weet over een incident van dergelijke impact op uw leven is niet geloofwaardig.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u, los van het feit dat u weinig weet te vertellen over het gebeurde, u ook geen enkel inzicht kan bieden in de aard van de problemen die uw familie zou hebben gehad in Afghanistan. Zo zou uw vader vreemde telefoons hebben ontvangen, die begonnen zijn een maand voor Nauruz (CGVS, p. 9), maar meer over de aard van het probleem kunt u niet vertellen. Uw vader zou u nooit verteld hebben waarover het ging (CGVS, p. 9). Uiteindelijk, nadat u en uw neef het haar een aantal keren hadden gevraagd, antwoordde uw moeder dat jullie leven in gevaar was (CGVS, p. 10), meer wist ze niet te vertellen. Het is opmerkelijk, zelfs uw jonge leeftijd in acht genomen, dat u zo weinig weet over de problemen die uw familie had in Afghanistan. Zeker wanneer wordt in acht genomen dat u de oudste zoon bent van de familie en dat u voor dit probleem het land bent uitgevlucht met behulp van uw oom. Men kan dus verwachten dat u toch meer kan vertellen over de problemen van uw familie en bijgevolg van u in Afghanistan. Het feit dat u helemaal niets weet te zeggen over een probleem van deze omvang, leidt eveneens tot twijfel over uw vluchtmotieven. Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, van artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsmede van de uitvoeringsbesluiten van deze laatste wet.

Verzoeker stelt dat de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht zeer traumatisch waren zodat hij moeite heeft om de feiten coherent op een rijtje te zetten. Verder meent hij dat rekening moet worden gehouden met zijn minderjarigheid en dat in die omstandigheden de commissaris-generaal dubbel voorzichtig moet zijn gelet op verzoekers profiel zodat er toepassing diende gemaakt te worden van de eigen beleidsnota van 18 februari 2010 toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker vindt dat het opvalt dat geen onderzoek werd gedaan naar zijn netwerk in Kaboel en stelt dat hij als minderjarige zonder ouders niet kan overleven aldaar. Verder herhaalt verzoeker dat in zijn hoofd wel degelijk een geponde vrees voor vervolging bestaat.

Verzoeker meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij is afkomstig uit de provincie Kaboel. Verzoeker verwijst naar de Subject Related Briefing van 17 augustus 2010 – update 24 augustus 2011 en de beleidsnota's van februari en september 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en besluit dat de toestand aldaar zeer slecht is. Er dient een evaluatie naar de toekomst gemaakt te worden. Verzoeker verwijst nog naar een persoverzicht.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel worden aangeduid die zouden zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet alsmede de uitvoeringsbesluiten aanvoert, doch niet in het minst toelicht hoe hij deze artikelen geschonden acht zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is. Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch

gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd. In deze blijkt dat de commissaris-generaal op diverse punten rekening gehouden heeft met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en verzoeker werd op 16 mei 2012 gehoord op het Commissariaat-generaal tevens in aanwezigheid van zijn raadsman. Zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar en aan het einde van de bestreden beslissing werd de aandacht van de staatssecretaris "voor Migratie- en asielbeleid" gevestigd op het feit dat verzoeker minderjarig is en bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op verzoeker moet worden toegepast. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel als minderjarige niet-begeleide Afghaan, blijkt geenszins uit het verloop van de administratieve procedure zoals deze blijkt uit het administratief dossier. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielaanvraag uitmaken, mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt of die de concrete aanleiding vormden voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In acht genomen de leefwereld van een jongen van veertien, kunnen minimale verklaringen van hem worden verwacht, zeker gezien de zwaarwichtigheid van de voorgehouden feiten, die bij eenieder die deze zou hebben meegemaakt onuitwisbare herinneringen zou veroorzaakt hebben. De commissaris-generaal wijst er trouwens zelf op dat het aannemelijk is dat verzoeker een aantal zaken niet weet over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vlucht. Echter, de vaststelling dat verzoeker een dermate

uitgesproken gebrekkige kennis vertoont over de gebeurtenissen die het kernaspect vormen van zijn asielaas, ondermijnt wel degelijk de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker voorts beweert dat de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.7. De Raad treedt de pertinente motieven van de bestreden beslissing bij waaruit blijkt dat het asielaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Dienvolgens kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat zijn ouders verdwenen zijn en hij niemand meer heeft in Kaboel.

2.8. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te toetsen.

2.9. Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kaboel in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de verwijzing van verzoeker naar het lente-offensief van de Taliban, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kaboel dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de objectieve informatie van de verwerende partij, de "Subject Related Briefing "Afghanistan" Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" (update van 24 augustus 2011), die zij neerlegt ter terechtzitting en waarbij verzoeker geen bezwaar maakt tegen het neerleggen ervan, blijkt dat de hoofdstad Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat en dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009 (SRB, p. 19). Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de antiregeringselementen in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kaboel een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kaboel: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen (SRB, p. 21). Wat de geografische spreiding van het geweld in Kaboel betreft wordt het volgende gesteld: *"strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar Khan."* Dat de veiligheidssituatie in Kabul systematisch wordt opgevolgd door de verwerende partij blijkt voorts uit bijkomende informatie die zij ter terechtzitting neerlegt, met name de "Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"" van 15 juni 2012 en de "Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"" van 11 juli 2012. Verzoeker maakt geen bezwaar tegen het neerleggen van deze stukken.

Op basis van de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger,

hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kaboel is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift ontkracht de gemaakte analyse niet. Waar verzoeker verwijst naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari en september 2010, lijkt hij er aan voorbij te gaan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert gesteund is op een actualisering van de toestand in Kaboel van 24 augustus 2011 (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel") en 11 juli 2012 (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse). Verzoeker toont geenszins aan dat de conclusie die de verwerende partij uit deze SRB's trekt onterecht is.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER